

[ÖNEMLİLİK DUYGUSU- MUTLULUK] VE İSTİSMARI

[TV Showları Tarafından İstismara Uğrayan Halkımız İçin Okumanız Gerekıyor. TV de yapılan programlarda dans etmesini bilmeyenlerin dansçıları, şarkı söylemesini bilmeyenlerin şarkı ve ses yorumları yapmaları, yemek programlarında katılımcıların reyting kaygısıyla acımasız yemek eleştirileri yapan, açlardan habersiz karnı tok aşağılık insanların karşısında zamanını geçirmeye mecbur edilen gariban halkımızın uyanması için bu konuları bilmeniz gerekmektedir. Bu yazıyı okuduktan sonra imkânınız varsa **“God Bless America”** “Tanrı Amerika'yı Korusun” (2011) Filmi seyretmelisiniz. Acı gerçeği göreceksiniz.]

Olağan bir yaradılışla dünyaya gelen her insan hayatı boyunca, gerek kendisi, gerekse başkaları tarafından önemli görülmek, tanınmak arzusunu duyar. Kendisini önemli bulduğu, başkaları tarafından da beğenildiğini anladığı zaman, kendisinde beğenilebilecek bir şeylerin bulunduğunu, yer aldığını düşünür. Yeterliliğine, güçlülüğüne inanır. Kendisine güvenir. Kendisiyle övünür. Böyle bir kendisi olabildiği için sevinir, gelecekte daha iyi bir kendisi haline gelebileceğine inanır.

Bir anlamda mutluluk, insanın dilediği bir kendisi olabilmesi veya olabileceği ümidini taşıyabilmesidir. Varlığı aracılığı ile varlığı dışında kalan şeyleri, başkalarını sevebilmesidir. Başkaları tarafından sevildiğini görmesidir. Başkalarının kendisini istediği gibi tanıdıklarını anlamasıdır. Kendisinde olduğu gibi başkalarında da ulaşmak istediği kendisiyle karşılaşabilmesidir.

İnsan ve başkaları

İnsan yalnız kendi doğal imkânlarının, varlık kaynaklarının, her an biraz daha yeterli, mükemmel bir kendisini bulabilmek hususundaki sürekli arzusunun bir eseri değildir. Başka bir deyişle, insan yalnız kendisine göre bir kendisi olarak ortaya çıkmaz, gerçekleşmez. Hayatının ilk anlarından itibaren başkalarının kendisiyle ilgili düşüncelerine, duygularına, davranışlarına göre de bir kendisi görüşüne, anlayışına ulaşır. Başkalarının kendisiyle ilgili genel davranışlarının yarattıkları bilinçaltındaki varlığı hayaline göre bir yaşayış şeklini benimser. Bu hayalin taşıdığı mahiyete, olumlu veya olumsuz şekline göre bir hayat yönünü izler.

Bütün bunlardan da kolayca anlaşılacağı gibi, insanın başkalarının aracılığı ile iyi bir kendisi anlayışına ulaşabilmesi, başkalarının da yardımlarıyla olmak istediği bir kendisi bilinciyle değerlendirilmesi için başkaları tarafından istenebilen, aranan, beğenilen, varlığı arzu edilen bir kimse olmağa çaba göstermesi gerekmektedir.

İnsan ve beğenilme arzusu

Yetersiz, zayıf bir varlık halinde dünyaya gelen ve dünyaya geldikten sonra da aralıksız bir şekilde yetersizliğini duyan, yaşadığı sürece bu duygunun etkileriyle değerlendirilen insan daima kendisini daha yeterli, önemli tanımak, tanıtmak ister. Başka bir deyişle, olduğu gibi kendisini tam ve her zamanki bir kendisi olarak kabul etmekte zorluk çeker. En çok bir kendisi gibi kendisini yaşadığı zamanlarda hile daha çok bir kendisinin özlemini duyar. Başkalarının da kendisini her zaman ve her yerde yeterli, önemli görmelerini bekler. **Başkaları tarafından beğenilmekten, övülmekten hoşlanır.** Yetersiz, önemsiz yanlarını başkalarına göstermekten çekinir, korkar. Bununla beraber, bütün hayatı boyunca en çok istediği şeylerden birini, övülmeği istemiyormuş gibi hareket eder. Kendilerini övenlerin, başkaları tarafından övülmeğe, beğenilmeğe çalışanların çevrelerinde iyi karşılanmadıklarını,

yadırgandıklarını, olumsuz tepkilerle hırpalandıklarını, yerildiklerini geçmişteki tecrübeleri ile bilir.

Kendisini daima beğenmek isteyen insan, kendilerini beğenenleri beğenmez, beğenemez. Beğenemez; çünkü kendilerini beğenenlerin yanında kendisini beğenemez, yerildiğini sanır.

Bundan başka, varlığı bilincinin, yetersizliği duygusunun etkisiyle övülme isteğinin gerçek anlamını kavrar. Övülme isteğinin övülme ihtiyacından, insanın kendisini olduğu gibi benimsemek, kabul etmek zorluğundan meydana geldiğini anlar. Övülme eğilimi ile yetersizlik, değer eksikliği arasında bir bağlılık bulunduğunu düşünür.

Düşünür ama kendisini övmek, başkaları tarafından övülmek arzusunu duymaktan uzak kalmaz. Kimilerinin bu görüşe aykırı düşen bir davranış şeklini benimsemelerinin, övülmeği istemiyormuş gibi hareket etmelerinin, övüldükleri zaman tepki göstermelerinin, itirazlarda bulunmalarının nedeni, öteden beri sanıldığı gibi gerçekten övülmekten hoşlanmamaları değildir. Tersine olarak, daha çok övülmek arzusunu duymalarıdır. Kendileri için söylenenleri yeterli bulmamalarıdır. Daha çok ve güzel şeylerin tekrar tekrar söylenmelerini istemeleridir. Başkalarının yanında üstün görünmek suretiyle yerilmekten uzak kalmaya çalışmalarıdır. Başkalarının kendilerini beğenen, övülmekten hoşlanan kimseler gibi tanımlarını önlemeğe uğraşmalarıdır. Başkalarının da kendileri gibi övülmek isteyenleri beğenmediklerini, yadırgadıklarını bilmeleridir.

Kendisini beğenmek isteyen, kendisini beğenmeden yapamayan insan, başkaları tarafından övülmekten, önemli, değerli tanınmaktan hoşlanan insan, başkalarının da kendisi gibi hareket etmelerini, övülmek istemelerini iyi karşılamaz. Bir başkası tarafından övülmelerine rıza gösteremez. Bir başkasının başkaları tarafından övülmek istemesini yerinde bulmaz, övülenleri olduğu kadar övenleri de önemsizleştirmek ihtiyacını duyar. Birincilerin yetersizliklerini, ikincilerin de çıkarları için bu şekilde hareket ettiklerini belirtmeğe uğraşır. Her ikisinin de karşılıklı olarak kendilerini değerlendirmek amacıyla böyle davrandıklarını düşünür.

İnsanın bu gibi hallerde bu şekilde hareket etmesinin meğer önemli bir nedeni de başkalarını kendilerini övmelerinden, övülmekten alıkoymaktır. Övülmek isteğini yermek suretiyle başkalarıyla kendisi arasındaki değer dengesinin bozulmasını önlemektir. Başka bir deyişle, başkalarının daha çok birer başkaları, kendisinin de daha az bir kendisi haline gelmesine meydan vermemektir. Başkalarının üstünlüğüne yol açmamaktır. Başkalarının yanında önemsizleşmemektir. Varlığının devamı için gerekli olduğu bağımsızlığını, özgürlüğünü kaybetmemektir.

Mutlulukta bağımsızlığın ve özgürlüğün rolü

Bağımsızlık, özgürlük, insan hayatında mutluluk için büyük bir önem taşır. Taşır; çünkü insan, bağımsızlığı, özgürlüğü ile yaşama imkânı, hakkı arasında bir bağlılık bulunduğunu daha hayatının ilk yıllarında anlar.

Henüz üç yaşına yeni basmış, varlığının sınırlarını görmeğe yeni yeni başlayan küçücük bir çocuk annesinin, babasının, evindeki diğer kimselerin işlerine karışmalarını istemez. İşlerine karışıldığı zaman sinirlenir. Hırçınlaşır. Başkaları tarafından isteneni yapmamak, istenmeyeni yapmak arzusunu duyar. Başka bir deyişle, başkalarının varlığı karşısındaki egemenlik eğilimlerinin gerçekleşmelerini önlemeğe, bağımsızlığını, özgürlüğünü savunmaya çalışır.

İnsan, yaradılışının etkisi, zorlaması ile kendisine her zaman ve her yerde bir özne, başkalarını da bir özne nesne gibi görmek, değerlendirmek eğilimini duyar. Bir başkası karşısında daha çok kendisi olmak, başkasını da, bu isteğini gerçekleştirebilmek amacıyla, daha az bir kendisi halinde tanımak arzusunu duyar. Bunun da sonucu olarak, başkasının veya başkalarının kendisi karşısındaki uysal, yumuşak davranışları, egemenliğini kabul etmeleri, daha doğrusu, bir özne nesne şekline girmeleri, öznelliklerinden, dolayısıyla, bağımsızlıklarından, özgürlüklerinden az veya çok vaz geçmeleri, kendilerine bir nesne görüntüsü vermeleri, kendilerini yararlanılması mümkün bir şey gibi tanıtmaları halinde bir rahatlık duyar. Sevinir. Kendisini kendisinin saydığı, kendisinin olabileceğine inandığı özne

nesne kadar daha güçlü bulur. Tersine olarak, başkasının veya başkalarının bağımsızlıkları, özgürlükleri konusunda fazla hassasiyet gösterdikleri, fedakârlıktan kaçındıkları, direnmeleri, daha doğrusu kendisi gibi iddialı bir özne şeklinde ortaya çıkmaları, bir başkası veya başkaları için kendilerinden vaz geçmemeleri, bir nesne olmaları hususunda yapılan çağrılara, uyarılara uymamaları halinde öfkelenir, sinirlenir. Daha yerinde bir deyişle, yeterli, tam bir nesnelliği hususundaki inancını, ümidini kaybeder. Kendisini de yaratmak, görmek istediği bir özne nesne şeklinde tanımak zorunluğu ile karşılaşır.

Bağımsızlığın, özgürlüğün kaynakları

İnsanın egemenlik isteği, özellikle zayıfların yanında güçlenir. Güçlenir; çünkü insan kendisini kendisinden daha yetersiz, zayıf kimseler karşısında, onları daha ziyade bir özne nesne şeklinde görmek arzusunu duyar. Kendisini daha önemli, üstün bir varlık şeklinde tanımak eğilimi ile değeri.

Öte yandan insan bir arada bulunduğu, yaşadığı kimselerin üstünlüklerine, yeterliliklerine inandığı ölçüde önemsizleşir. Yetersiz bir hale gelir. Onların her bakımdan kendisinden daha iyi düşündüklerine, duyduklarına, işler yapabileceklerine inanır. Önemsizliği bilincinin yarattığı düşünme, duyma, davranış yetersizlikleriyle onlarda kendisine egemen olmak arzusunu geliştirir. Bunun da sonucu olarak, onlarla eşitliğe dayanan ilişkiler kuramaz. Bağımsızlığını, özgürlüğünü geniş ölçüde kaybeder.

İnsan, yetersizliği, önemsizliği ile karşısına çıkan veya böyle tanıdığı kimse hakkında birbiriyle çelişen düşüncelere, duygulara sahip olabilir. Bir yandan, kendisine üstünlüğünü gösterdiği için onu ister. Ona karşı bir yakınlık duyar. Onun daima yanında bulunmasını arzu eder. Öte yandan da, onunla bir arada bulunmaktan kaçınır. Kendisini başkalarına onun bir yankını gibi tanıtmaktan çekinir. Onun, kendisinden yararlanmak için yanında bulunduğunu düşünür. Ondak uzak kalmanın çarelerini arar. Zaman zaman onu incitecek, kıracak şekilde hareket eder. Kısacası, onu gerçekten sevmez.

Aynı şekilde, insan kendisine önemsizliğini, yetersizliğini duyurtan kimselere kolay kolay bağlanamaz. Yetersizliği, önemsizliği bilinciyle değeri. İnsan kendisini beğenmez, sevmez. Kendisinden soğur, nefret eder. Kendisini sevmeyen, beğenmeyen, kendisinden soğuyan, nefret eden insan ise, başkalarını da sevmez. Beğenemez. Gelecekte de bugünkü bir kendisi olacağına, bugün olduğu gibi gelecekte de sıkıntı, huzursuzluk içinde yaşayacağına inanır. Bugünkü mutsuzluğunun sonsuzluğuna, ebediliğine inanır.

Bütün bunlardan da kolayca anlaşılacağı gibi, insan mutluluğunun en etkin ve güçlü kaynaklarından biri de yeterlilik duygusudur. İnsanın maddî bakımdan olduğu kadar manevî bakımdan da kendisini yeterli görmesidir. Maddî ve manevî yeterlilik duygusu insanda güvenlik yaratır. İnsanı rahata kavuşturur. Huzur içinde yaşatır. Mutluluk bir anlamda, yeterlilik duygusundan doğan güvenliğini yarattığı hayat sevgisidir. Mutsuzluk ise, hayatı sevmek imkânsızlığıdır.

Maddî ve manevî yeterliliğin önemi

İnsan maddî ve manevî yeterliliği ölçüsünde hayata bağlanabilir. Hayatı sevebilir. Varlığını dilediği şekilde devam ettirebileceğine inanabilir. Kendisini güçlü bulabilir. Bugün olduğu gibi gelecekte de kendisinden birçok şeyler bekleyebilir. Başkalarının ilgileri ile karşılaşabilir.

İnsan, yaradılışı dolayısıyla, yetersiz, önemsiz bulunduğu şeylere karşı bir yakınlık duymaz. Daha doğrusu, onları kendisinin yapmak istemez. İstemez; çünkü onların varlığına bir şeyler katabileceklerine, varlığını zenginleştirebileceklerine, önemleştirebileceklerine inanamaz. Tersine olarak, değerliliklerini gördüğü kimselerle, şeylerle ilgilenir. Onları kendisinin yapmak ister. Onlarla beraber daha çok bir kendisi olabileceğine inanır. İnsan, kendisinde daha çok bir kendisi olabilme ümidini yaratmayanlara kolay kolay yaklaşamaz. Başkası, bizi istediğimiz bir kendimiz yapabildiği ölçüde önem kazanır. Kendisini bize aratır. İnsanın en çok aradığı başkası aradığı kendisini en iyi bir

şekilde vadedebilen kimsedir.

İnsan, hayatı boyunca ve aralıksız bir şekilde kendisini arar. Arar; çünkü, hiçbir zaman kendisini bulamaz. Daha doğrusu, bulmak isteyemez. Kendisine, hiçbir zaman bulamayacağı, ulaşamayacağı bir kendisini örnek olarak seçer. Bir kendisi tasarımı ile değerlendirir, insan, bu ebedî, sonsuz kendisini aradığı, bulamadığı için insandır. Bugünkü insandır. Yarının insanı olacaktır. Hayatını meydana getiren bütün anlarının hiç birinde kendisiyle yetinemediği, kendisini tam bir kendisi gibi benimseyemediği, kabul edemediği için insandır, insanın dış evrenle mücadelesinin, başkalarıyla yarışmasının en önemli nedeni budur. Kendisini aramasıdır.

Kaynak

Dr. Halis OZGU Sabiha ÖZGÜ Nasıl Mutlu Olabiliriz?-Modern Psikoloji Ve İnsan, 1968, İstanbul

GOD BLESS AMERİCA “TANRI AMERİKA'YI KORUSUN” (2011) FİLM

Yönetmen: Bobcat Goldthwait

Ülke: ABD

Tür: Komedi | Suç

Rating: 7.4 (7,484 Oy)

Vizyon Tarihi: 09 Eylül 2011 (Kanada)

Süre: 105 dakika

Dil: İngilizce

Senaryo: Bobcat Goldthwait

Görüntü Yönetmeni: Bradley Stonesifer

Yapımcılar: Jeff Culotta | Sarah de Sa Rego | Jim Goldthwait | tümü »

Firma: Darko Entertainment

Web Sitesi: Official site

Çekim Yeri: Hollywood, Los Angeles, California, USA

ÖZET

Ülkemizin on sene sonrasını görmek isteyenler için bir film.

Vurdumduymaz, alakasız bağlantılara düşen ahlak yapımızı irdeleyecek bu filmi seyretmenizi tavsiye ediyorum. Bitmeden, tükenmeden ülkemize çare bulmaya çalışmamızın gerektiğinin bir uyarısı olarak ele almanız gerektiğini düşünüyorum.

Filmde karısından ayrı yaşayan Frank, **hasta ilişkilerden ve hastalıklı sevgilerden nefret eder** bir durumdayken bir de 11 yıldır çalıştığı işinden sudan bir bahane ile işten kovulmasıyla hayatında radikal değişime uğrayışdır.

Frank'ın olaylara bakış açısının etrafı tarafından anlaşılmaması psikolojik bunalıma girmesine sebep olur..

O, medyadaki şov programlarından halkın kötü yönde etkilendiğini varsayarak bundan kurtulmanın kendince yolunu aramaktır..

İlk önce bunu düşünce dünyasında uygulamaya başlar..

Bu yetmez.

Fikirlerini eyleme geçirmesi genç kızla karşılaşmasıdır.

Film bu kızı bir tesadüf sonucu karşılaşma gibi gösterse de onu en iyi anlayan, iç dünyasının karşılığı ve arkadaşı olan melek yerine koyabiliriz.

Film bu ikilinin **“şeytanlaşmış hayata karşı mücadele”**yi anlatırken günümüzün insan ilişkilerini deşifre etmektedir.

“Narsisizmin kısa vadeli faydaları vardır, iyi hissettirir. Aynada kendinize bakıp **"Feci seksiyim"** diye düşünmek keyiflidir; hatta fotoğraflarınızı internete göndermek ve insanlardan **"Feci seksisin"** diye yorumlar almak daha da iyidir. **On beş dakikalık şöhretinizin tadını çıkararak spot ışıkları altında olmak heyecanlıdır.** Havalı olmak ve havalı insanlarla takılmak iyi hissettirir -halta başarı yolunda insanların üstüne basmak, eğlenceli bile olabilir. Ve bir başarı eseri olduğunuzu düşünmek zevklidir -bu, olumsuz geri bildirimleri göz ardı etmek ve başarısızlıklar için başkalarını suçlamak anlamına gelse bile.”

[DR. Jean M. TWENGE & DR. W. Keith CAMPBELL trc: Özlem KORKMAZ, [Kitap]. - Asrın Vebası Narsisizm İleti- İstanbul 2010]